

Studentský literární almanach žákyň a žáků Obchodní akademie a Střední odborné školy logistické v Opavě

Veronika Hoangová

Václav Khýr

Ondřej Čech

Natálie Gregorová

Kateřina Morová

Karolína Olšová

Kamil Bublík

Jakub Lasák

Eva Machová

Pod uměleckou záštitou Jany Schlossarkové
a Emanuela Křenka

Ročník 1.
2012

Studentský literární almanach žákyň a žáků
Obchodní akademie
a Střední odborné školy logistické v Opavě

Veronika Hoangová
Václav Khýr
Ondřej Čech
Natálie Gregorová
Kateřina Morová
Karolína Olšová
Kamil Bublík
Jakub Lasák
Eva Machová

Pod uměleckou záštitou Jany Schlossarkové
a Emanuela Křenka

Ročník 1.

2012

**Studentský literární almanach žákyň a žáků
Obchodní akademie
a Střední odborné školy logistické v Opavě**

Vydáno v červnu A. D. 2012
náklad 400 ks

Sestavil a poznámkami opatřil Gabriel Juchelka

Kapitola o historii školy zpracována podle almanachu
k 60. výročí založení Střední školy poštovních
a logistických služeb, Opava, p. o.,
a materiálů zpracovaných Jindrou Germaničovou

Ilustrace: Kamil Bublík, Sandra Košťálková
Obálka: Michal West

Věnováno památce Střední školy poštovních a logistických služeb, Opava, p. o., všem jejím absolventům, studentům a zaměstnancům.

*Dovolujeme si vyjádřit slova upřímného poděkování
paní Janě Schlossarkové a panu Emanuelu Křenkovi,
kteří převzali nad celým projektem studentského
almanachu uměleckou záštitu.*

*Děkujeme také panu Jindřichu Klapetkovi
za spolupráci s naší školou
a za jeho vstřícný přístup ke studentským projektům.*

Místo úvodu

Slovo almanach označuje ročenku či sborník, společně s našimi studenty jsme se rozhodli vydat sborník jejich vlastních děl, věříme, že se tato aktivita stane tradicí a z našeho projektu studentského almanachu se stane každoroční událost.

Náš almanach obsahuje jak texty psané v próze, tak v řeči vázané, tedy texty básnické. Víme-li, že umělecká literatura je obrazem a znakem skutečnosti, která je nazírána subjektivními očima autora, můžeme tvrdit, že máme před sebou studentská svědectví jejich pohledu na svět. Není naším cílem práce hodnotit z hlediska literárně teoretického, neboť hlavním cílem celého projektu je pokus o umělecké sdílení, o komunikaci se čtenáři formou uměleckého textu. Jak se nám to povedlo? To musíte posoudit Vy sami, naši milí čtenáři.

Nejdříve si budete moci přečíst informace o historii vzdělávání specialistů na oblast poštovníctví v Opavě, dále verše umělecké garantky almanachu Jany Schlossarkové, pak texty studentské a v závěru publikace naleznete básně žáků naší partnerské školy z polského Rudniku.

Když jsme se obrátili s prosbou o uměleckou záštitu nad studentským almanachem na regionální umělce – člena činohry Slezského divadla pana Emanuela Křenka a hlučínskou básnířku Janu Schlossarkovou, ani jsme nečekali, že jejich přístup bude natolik vstřícný. Zrodila se nádherná spolupráce, díky níž mohou žáci střední školy poznávat pravé kulturní osobnosti; mohou takto v duchu staré pedagogické zásady propojovat teoretické poznatky s uměleckou praxí, tedy realitou.

Paní Jana Schlossarková věnovala našemu almanachu několik ze svých básní a tuto napsala speciálně pro naši školu:

Ráda se vracím

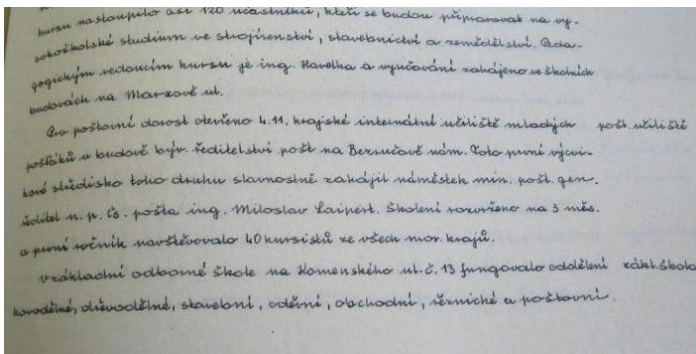
**„Vzpomínka je jediný ráj, z něhož nás
nikdo nevyžene,“ klasik praví,
ráda se v bezesných nocích vracím do Opavy,
do doby prvních lásek studentských,
do doby prvních kroků v tanečních,
do dob malin nezralých a dychtivého mládí,
kdy nám Osud potají vlastní housle ladí...**

Srdečně za tyto krásné verše paní Schlossarkové děkujeme.

Z historie vzdělávání poštovních specialistů na Opavsku

Nejstarší materiály dokládající zahájení výuky specialistů na poštovní provoz se datují ke školnímu roku 1949/1950.

V Pamětní knize města Opavy z roku 1949 se píše: „Pro poštovní dorost otevřeno 4. 11. 1949 krajské internátní učiliště mladých poštáků v budově bývalého ředitelství pošt na Bezručově náměstí. Toto první výcvikové středisko toho druhu slavnostně zahájil náměstek ministra pošt generální ředitel n. p. Československá pošta ing. Miloslav Laipert. Školení rozvrženo na 3 měsíce a první ročník navštěvovalo 40 kurzistů ze všech moravských krajů.“

Zápis v Pamětní knize města Opavy z roku 1949

Škola vznikla na základě potřeb tehdejšího ministerstva pošt a telekomunikací získat kvalifikované pracovníky pro práci na poštách. Po roce 1948 zajišťovalo výchovu technických odborníků

jediné spojové učiliště v Praze, které bylo v roce 1949 přestěhováno do Brna. V tomto učilišti se žáci vzdělávali v oborech:

- telefonní mechanik
- dálkopisný mechanik
- frekvenční mechanik

V prvopočátku pošta i telekomunikace spadaly pod společný řídicí orgán, proto vznikala podniková učiliště jak s poštovním, tak i telekomunikačním zaměřením. První nově vznikající zařízení zaměřená na výchovu a vzdělávání mladistvých se nazývala odborné školy a výcviková střediska.

V Poštovním věstníku ze dne 19. 9. 1950 je zmínka, že tyto základní školy pro dívky a chlapce jsou již zřízeny v Rožmberku nad Vltavou, Táboře, Trutnově a v Opavě. Věstník uvádí, že se v Opavě otvírá již druhý ročník studia.

Historie školy v datech

Od 1. 9. 1949 – Základní odborná škola pro výchovu chlapců

Od 4. 11. 1949 – zároveň i Výcvikové středisko spojů

Od 1. 9. 1950 – Vyšší odborná škola – byla to škola dvouletá, která poskytovala vyšší odborné i obecné vzdělání, byli přijímáni uchazeči z řad pracovníku ČSP, n. p., kteří měli dvouletou praxi v provozní službě a měli absolvovány 4 třídy střední školy nebo jednoroční kurz při měšťanských školách. Od stejného data byl zřízen také jednoroční vyšší odborný kurz, který zahrnoval vzdělání v oblasti hospodaření, plánování a účetnictví. Do tohoto kurzu byli přijímáni zaměstnanci

ČSP, n. p., pokud měli alespoň pětiletou praxi v podniku a absolvovali 4 třídy střední školy nebo jednoroční kurz při měšťanských školách.

V letech 1953–1955 mělo naše zařízení název Spojová učňovská škola.

V letech 1955–1957 škola nese název Spojová škola.

Od 1. 9. 1963 zněl název ústavu Odborné učiliště spojů – vyučoval se zde dvouletý učební obor Spojový manipulát. Výuka tohoto dvouletého oboru byla rozšířena od školního roku 1977/1978 na studium čtyřleté, zakončené maturitní zkouškou.

Od 1. 9. 1979 má škola nový název: Střední odborné učiliště spojů – v letech 1978/79 byla výuka dvouletého učební oboru Spojový manipulát nahrazena výukou tříletého oboru Manipulát poštovního provozu a přepravy. Poslední výuční listy obdrželi absolventi ve školním roce 1995/1996.

Od 1. 7. 1991 získalo delimitací SOU spojů Opava právní subjektivitu.

Od 3. 3. 1994 došlo ke změně názvu na Střední odborné učiliště poštovní Opava. V té době se resort spojů rozdělil na Českou poštu, s. p., a Telekomunikace, proto byl obor Spojový manipulát přejmenován na Poštovní manipulát.

Od 1. 9. 1999 – dochází opět ke změně názvu na Střední odborná škola a Střední odborné učiliště poštovní Opava. V roce 1996 vznikl nový obor Poštovní a peněžní služby. V souvislosti se zavedením Rámcových vzdělávacích programů se obor přejmenoval na Logistické

a finanční služby. Od 1. 9. 2004 byla zahájena výuka oboru Provoz a ekonomika dopravy.

Od 1. 1. 2006 dochází k další změně názvu na Střední škola poštovních a logistických služeb, Opava, příspěvková organizace.

Rozhodnutím Moravskoslezského kraje, jakožto zřizovatele školy, byla k 1. 1. 2012 Střední škola poštovních a logistických služeb sloučena s opavskou obchodní akademií, přičemž se obchodní akademie stala nástupnickou organizací. Nový název společné školy zní **Obchodní akademie a Střední odborná škola logistická, Opava, p. o.** Jedná se o největší střední školu nabízející výhradně maturitní obory v Opavě. Škola nabízí původní poštovní a logistické obory a také tradiční obory obchodní akademie, reflektuje též nové trendy v oblasti informačních technologií.

Na obchodní akademii a Střední odborné škole logistické lze studovat následující obory:

- Logistické a finanční služby (původní „poštovní“ obor reflektující aktuální požadavky v oblasti poštovníctví)
- Provoz a ekonomika dopravy
- Obchodní akademie
- Informační technologie
- Ekonomické lyceum

Loga Střední školy a Středního odborného učiliště poštovního, Střední školy poštovních a logistických služeb, Obchodní akademie a Obchodní akademie a Střední odborné školy logistické.

**OBCHODNÍ AKADEMIE
A STŘEDNÍ ODBORNÁ
ŠKOLA LOGISTICKÁ**
příspěvková organizace
OPAVA

Z tvorby umělecké garantky almanachu Jany Schlossarkové

Vyznání

Když se z vršku Vinné hory
rozhlédnou po kraji,
radost duši zalije mi,
ocitám se v ráji.

Vždy se ráda domů vracím
v novém přesvědčení,
že tak krásně jako u nás
nikde v světě není.

Že v jiné zemi opěvané
lépe bych se měla?
Vím, že nebyla bych šťastná,
kdybych neviděla:

Hlučín, Vinnou horu, lesy
na Dobroslavice,
Kozmičák, Štěrkovnu, Borek,
břehy Opavice.

Jak ráda v těchto končinách
pojmem času ztrácím!
Dluh za domov v tomto kraji
aspoň veršem splácím.

Domov

Domov je líbezné ráno,
jež nahlíží do pokoje,
pár očí, kterým přáno
nahlédnout v nitro moje.

Domov jsou misky po mamince,
s nimi se vracím do dětství,
domov je vzácná stará mince
z pokladnice přátelství.

Domov je kniha vzpomínek,
jež léty v poklad mění se.
Domov je jako dobrý chléb,
jenž nikdy nepřejí se.

Rešovské vodopády

Huntava rozvázně, klidně plyne,
zpívá si zurčivou písničku,
cestou si oblázky počítá v klíně,
nezastaví se chvíličku.

Schová se, najednou vyklouzne z mlází,
jen na chvíli někam zmizela,
s hukotem padá skalními srázy,
barví svůj křišťál doběla.

V bílého koníka náhle se změní,
přískoky spěchá do údolí,
až mezi balvany voda se pění
a prská perličky po okolí.

Člověk nad dílem přírody žasne.
Kde vzal se ten zázrak velkolepý?
Ach, jak je u nás všude krásně,
škoda, že člověk bývá slepý!

Z jiného soudku

Synek

Každy děň večer v hospodě sedi,
slimpe do piva na čas něhledi.
Dom, ku rodičum raz za rok přidě,
posedi chvíličku, něma čas, idě.

Zvědava oma

Ptala sem se vnuka, čemu se něženi.
Pravěl mi: „Něbud' zvědava, po tym či nic něni!
Ale pamataj se, dokud' mama funi,
tak se z domu něhnu a zstanu u ni!“

Na krchově

Franci na krchově Rozu potkala:
„Velej maš rokuv,“ hned se ji ptala.

„Moc mi něchybi do devadesači!“

„Tak to se či dom išč už něoplači!“

Haviř

„Robečko, raduj se, mě povyšili,
něskaj mě na šachče štajgrem zrobili!“
Jozef hned na šini Tyně melduje,
ta velaj to hodi v duchu rachuje.

Za tyděň na bezuch přišla švagrova,
Tyna se chvali: „Ja sem štajgrova!“
Jozef to zaslechnul, na Tynu leči:
„Drž pysk, o tobě tam něbylo řeči!“

Prvši obid po veselu

Lenka před chlopa taleř postavila:
„Dvě idla sem se vařič naučila.
Hověži gulaš a knedle s šimlenu,
mama je kuchařku vyhlašenu.“

Chlop ležku položil, u stola sedi,
na mižmaš v taleřu ani kos hledi:
„Tuž možeš mi přezradič, moja mila,
kery z tych zazrakuv ši uvařila?“

Co bylo spěš?

Zažiral Jozefka onkel Chmura:

„Co bylo spěš vajco lebo kura?“

Jozef pravi: „Kura! Inači to něni!

Či šče něčital o světa stvořeni?

Pambuh stvořil ptaky, to vi každy děč,
ale že by stvořil vajca, o tym tam něni řeč!“

Ministr zdravotnictví varuje:

Občané země české, varuji vás!

Předcházejte chorobám, skonejte včas!

Ni, něskaj ni!

„Pujděm něskaj do tyatru,“
pta se opy oma.

„Ni, něskaj ni, moja mila,
něskaj zdřimněm doma.“

Milionář

Milionář americky,
rusky lebo česky,
do hrobu něveme věc,
enem štyri desky.

Tak to chodi!

Cele roky všudě a všeckym tvrdila,
že na školy ju něvzali, bo pobožna byla.
Jak se raz vypila, tuž soudružka přiznala,
že ju mama za huš na školu dostala,
ale zakratko borasku mušeli vyhodič,
bo po šeně, co trušila, nědalo se chodič.

Jane Schlosse

Z tvorby studentek a studentů Obchodní akademie a Střední školy poštovních a logistických služeb

Ilustrace Kamil Bublík

Václav Khýr: Hgfg!

Zrezlá lampa

Zrezlá lampa za oknem,
tam za tím oknem.
Jsem od ní víc blíž než daleko
a něco mě k ní táhne.
Jedu ze svatby a mám krkavčí náladu,
ani ty růže mi nechutnaly.
Cítil jsem z nich nejistotu a strach,
strach z neznáma.
Jistě nevěřily tomu, že jsou svatební.

Jedu ze svatby a mám krkavčí náladu,
nevším jsem si ženicha,
všímal jsem si nevěsty.
Šel z ní trochu chlad,
nejspíš bude cvok
a taky ještě dítě.
Pochybuju, že to ženich ví,
jenže ten je úplně jinde než ona,
ale cvok je taky.

Jedu pryč z toho funusu
a zastavím se u té staré, zrezné lampy.
Kdo ví,
co všechno má už za sebou.
Kdo ví,
jak dlouho si tu rezaví bez strachu z pomluv.

Je dost možné, že už dlouho nesvítí
a že je tu jen proto,
že si jí nikdo nevším
a nikdo neshodil.

Jsem cvok, a to se nežením.
Do té lampy čumím už několik minut,
čumím do lampy a nevěsta čeká.

A kurva!!!
Začlo pršet.

Stojím na dešti a rezavím...

Hodnoty

Vraždit budu pro kus chleba

a kus pravdy zahodím.

Aby zplesnivěla v koši,

s mojí starou svačinou.

Děkuji ti, pýcho

Děkuji ti, pýcho!

Má múzo,

má jediná inspirace.

Děkuji ti, pýcho!

Má nevěrná snoubenko.

Děkuji ti, pýcho!

Shrbená bábo plesnivá,

děkuji ti, pýcho,

děkuji!

Za svůj obraz v růžovém rámu!!!

Děkuji ti, pýcho, děkuji

Děkuji ti, pýcho!

Má múzo,

má jediná inspirace.

Děkuji ti, pýcho!

Má nevěrná snoubenko.

Děkuji ti, pýcho!

Shrbená bábo plesnivá,

děkuji ti, pýcho,

děkuji!

Za růžovou kudlu v zádech!!!

Čáry máry

Poslední kouzelník
co nevěří na peníze
Poslední opilec
co věří na kouzla

Zázraků jsou hodní pouze pokorní
anebo ti hloupí

Bláhová pošetilost
je věřit tomu co nevidím
Pak ale ztraceni jsou slepí

Václav Kluge

V bouři

S big beatem nad hlavou
krčíme se uzemnění strachem.
A proklatec se směje.
Chtěl by tančit,
ale čeká na větší důvod k oslavám.
Zatím se jen směje.

Strach je cítit všude.
Nevím, jestli ďábel,
anebo snad Bůh
dokazuje svou moc malým.
Jistě vím jedno,
proklatec se směje.

Všichni pod mostem,
všichni pod ochranou tvou.
Pod tím mostem nás mrzne všeho všudy šest
a proklatec si brousí zuby na nepřipravené.

Ze všech stran nás bijou do uší všem známé pecky,
nejznámější beatové vypalovačky.
Nechyběla ani ohňová show.
Na závěr ještě pár rozmlácených kytar
a snad i rozkopnuté bicí.

Až pak končí koncert,
až pak končí smích.
Určitě by se ještě hrát chtělo,
ale nebylo na co
a nebylo z čeho.

Tu z ticha jde náhle cítit odpuštění,
lásky plné odpuštění,
až nápadně schované v mokru, blátě a zimě.
Strach posouvá i brzdí
a asi právě proto, že jsme se na chvíli zabrzdili,
tak nás posunul.

Je po koncertě
a nikdo není větší než malý.
Je po koncertě
a nikdo se nesměje.
Je po koncertě
a rozbitých židlí je méně, než by se zdálo.

Tančit se nebude!

Umění business

Falešné rýmy,
prázdné nebo křivé verše.
Ztracený smysl, neteskní.
Vždyť neznal je a oni jej.
Nepoznal báseň,
rádoby groteskní.

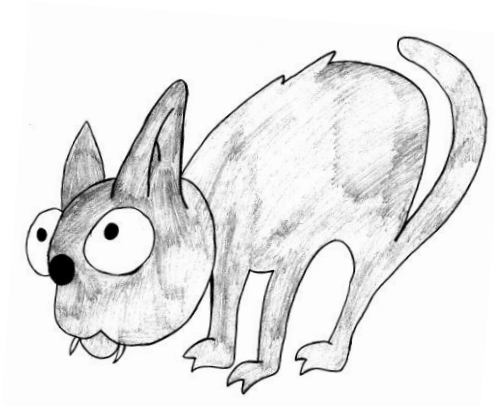
Cit na tom není o moc lépe,
jen o kus dál tu živoří.
V archívu, někde,
někde zaprášen se klepe.
Někde tady živoří.
Vždyť kdo? A proč? By potřeboval,
co uměle sám si vytvoří?

Že nevoní květy a neroste tráva,
nikomu dnes moc nevadí.
Postačí nám ta barva zdravá,
postačí báseň,
báseň, která neladí.

Vřelé díky, pane Forde!
Za sentiment z pásu,
každý jej mít může.
Za umění, za cit, za zlevněnou krásu.
Za kytku, co nevoní a nemá trny,
Čárový kód, růže.

Poslední nestranná kritika je čas...

Že plast a jiné uměliny žijí věčně!?
Vždyť nikdy před tím nežily!
Však čas, ten prozradí vám,
To, co bylo přebytečné,
To, co jednou s čistým štítem zakopete do
hlíny.

Ilustrace Sandra Košťálková

Přítel

S pestrostí temper
Na dětském obrázku

Na správném místě
Ve správný čas

Střízlivá radost
Bez spotřební lhůty

Na správném místě
A ve správný čas

Zahřát a pomoci
A za to ti díky

Za to ti příteli
Šťěstí přeji

Bílá dáma

Bílá dáma s bílým kočárkem,
v ponurých, svatebních šatech.
Dáma v chladném závoji,
dáma schopná oběti.
Dáma s utrápeným osudem.
Dáma s bílým kočárkem,
bílý kočárek s panenkou.

Panenka,
trpělivě snáší melancholické pohledy své bílé
pěstounky.
Střed jejich mokrých pohledů je delší, než by měl.
Spojuje je pouze sdílená závislost.
Nenávidí se víc, než milují.
Jedna je pro druhou požehnáním,
druhá pro první prokletím.

Jsou od sebe dál
než dáma od kočárku.
Jsou od sebe dál
než panenka od dámy.

Dáma s bílým kočárkem,
v ponurých, svatebních šatech.
Dáma v chladném závoji.
Dáma schopná oběti.
Dáma s bílým kočárkem.
Dáma na popravu jdoucí.

Černý kočárek s panenkou. Panenka bez dámy.

Velkým problémem, ale i kouzlem básnického textu je jeho interpretace. Jakmile jsem si přečetl báseň *Bílá dáma*, „věděl jsem, co chtěl autor říci“. Byl jsem přesvědčen, že má interpretace je shodná s autorovým záměrem. Když jsme pak s Václavem o básni hovořili, zjistili jsme, že autorův záměr sdělený lyrickým subjektem ve výše uvedených verších je zcela odlišný.

Kdo udělal chybu? Čtenář, že nesprávně text interpretoval? Básník, že nevykreslil jasně, co chtěl říci? Pochybili snad oba? Ne, nepochybil nikdo! Anebo snad autor objevil skrytou pravdu, napsal ji, a neví o ní?

Nastínili jsme mnoho spíše filosofických otázek. Pokusíme se odpovědět pouze stručně: Pokud báseň interpretuji jinak, než autor zamýšlel, ale snažím se být v interpretaci spravedlivý, a jsem-li svými myšlenkami o díle veden k vyšším morálním cílům, nemůže být považováno za špatné, že jsem text pochopil jinak, než bylo zamýšleno.

Národe

Národe!
Ty, český národe,
kde rudá barva značí krev,
modrá slzy
a bílá?
Bílá je prázdnota
naplněná bezbarvým smyslem.

Nešťastný národe,
kam se poděla ta tvá hrdost?
Kolik ještě zbývá
nemocných, jež milují svou vlast?
Vždyť poslední,
co nestydí se za ni,
jsou právě ti,
co v době velikém ji naříkání,
ublížili nejvíce.

A naděje?
Malá, ale přece.
Tam někde hluboko,
pod těžkým kamenem,
je rudým zakopaná čest.
Chtěl ji zničit.
Na to byl však příliš slabý,
tak ji zmlátil a zakopal.

A vy!?
Hledejte!
Copak můžete žít bez cti?
Copak může po tak dlouhé době
mít stejné šrámy a monokly?

Potomci s lvími předky,
odhodte masku krtečka
a probudte šelmu,
jež ve vás dříme.
Blaničtí rytíři jsou v plné zbroji.
V plné zbroji, ale spí.
Spí na koních i v brnění.
Nejsou v hoře,
ti jsou ve vás.
Vzbuďte je!
Vzbuďte je a běžte!
Utíkejte společně do nelehkého boje.

A Bůh?
Ta pradávna modla bláhových?
Ten vám bude štítem při všech těžkých bojích.

Démon

Zlý mě poslal do pekla,
já ho zas do hajzlu.
Jenže mě neposlech
a nešel.
Doufám, že taky nepůjdu.

Zmrzl

V nahřátých slovech,
co mrznou, až lepí,
a ani ten básník neví,
že hrála jen na krátký čas.
Nevyhasla, ale studí,
studí slova, stejně mráz.

Co srdcí zmrazil,
co hrát už nebudou.
Co pýcha za lásku mu dala?
Co vzala, to už nevrátí.
Snad jen slávu,
ódy na sobce,
hlupáka.

Z těla mráz vyžene mi slíva,
však mráz v duši zůstane.
A slova?
Ty pálit budou pozůstalé.

Nuda

Nuda, nuda, šed'.
Že i ten motýl,
líný je rozevřít křídla.
Nuda, nuda, šed'.
A v nudě ponořený až,
ponořený po tykadla.

Nuda, nuda, šed'.
Že nic a hlavně žádná
k lítání ho nenutí,
za to je rád.
Nuda, šed', šed', nuda.
Slunce sice svítí,
ale líno je mu hřát.

Sluneční svit,
a přece šed'.

Sluneční svit,
a přece šed', šed', nuda.

Hgfg

Z prasknuté kachličky
vylezl pokrytec.

Mávnul a pochválil,
pak asi zalez.

Nejspíš mě znervóznil
a já jsem znejistěl.

Horkou se popálil
a to je Endes.

Ilustrace Sandra Košťálková

Výběr básní Václava Khýra je s autorovým svolením převzat z jeho soukromého tisku 18 básní, jež vydal u příležitosti svých osmnáctých narozenin.

Jakub Lasák: Šestá desítka

Báseň číslo 60

Slzy básníka v tuši uschované
však jedna jen ukápla na zem
a chvějící se nechápající srdce
samým steskem křičí

V tiché místnosti plné smutku
sedí umělec s bílým listem papíru
a znaje jen pár slov
kterými zpečetí své bytí

A v mysli se mu odehrává
komu děkovat za svůj život
však najednou se mu ozve hlas
hlas svědomí a myšlenek
a ptá se ho

Ale básník neznaje odpověď
hledá hledá ji v myšlenkách
ale najít ji nemůže

Nebyla škoda té černé tuše?

Báseň číslo 61

Strachem zmítající se můj hlas,
který volá do prázdnoty,
a nikdo se neozývá.

Kde je ta osoba, kterou chci najít?
Proč neodpovídá na mé volání?
Kam směřují kroky smilného básníka?

Tma beze světla tíží můj zrak.
Neumím chodit.
Zmítám se ze strany na stranu a neznám,
neznám směr.

Kdybych tebe obejmout naposledy směl.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Petr Dlouhý', written on a light-colored, slightly textured paper background.

Báseň číslo 62

Houslový klíč otvírající noty života
na jeden zámek uzamčený
mnou nejde otevřít.

Neznám kombinaci smyslu chtíce
a pokušení jako by bylo nadosah
ale nedosáhne.

Slova která postrádají slovosled
chtěl bych napsat černým perem
avšak neumím to.

Ztrácím se v těch černých oblacích
kde naděje nemá svůj hlas
a čekám na příležitost.

Básník si může dovolit porušovat zásady pravidel pravopisu, někdy i do té míry, že ignoruje interpunkci. Můžeme si všimnout, že tato skutečnost působí čtenáři obtíže, někdy dokonce může vyústit ve dvojí výklad. Všimněme si veršů v první sloce: Nevíme, zda je houslový klíč uzamčený lyrickým mluvčím či zda lyrický mluvčí není s to otevřít zámek.

A také pro tyto obtíže je poesie tak krásná, neboť čtenáři často jen napoví, ale on sám musí kráčet cestou vlastní interpretace. A že báseň pochopí jinak, než byla básníkem zamýšlena? Nevadí. Důležitá je skutečnost, že čtenář s autorem prostřednictvím uměleckého textu komunikoval – přečetl jej a uvažoval o něm.

Báseň číslo 63

Vteřinu zůstat nohama stát
a k cíli třebaš po zemi se doplazit
to je chtíč každého člověka,
který touží vrátit se domů.

Cesta temná a nebezpečí v dáli
čeká ho na každém krůčku,
jenž ho vede stezkami života.

Bílá záclona obestřená hvězdami
a půl lunny usmívající se na slzu
toho člověka.

Ale ani on neví, kam kráčí.

Báseň číslo 64

Rozkoš bílých tulipánů,
rostoucích v zelené aleji
obklopeny vůní bílých sedmikrásek.

Oko, jež uvidí tu krásu,
a v mysli člověka ozve se radost,
pak láska k bližnímu
nemá konce.

A ve vzpomínkách hledá chvíli,
kdy udělal chybu.

Také v básnické tvorbě můžeme sledovat vývoj poetiky každého autora. Rovněž tvorba Jakuba Lasáka prošla a prochází vývojem. V době, kdy byl v 1. ročníku, napsal následující báseň. Lehkou, uvolněnou, vzbuzující úsměv.

Srovnáme-li tuto báseň s předchozími, spatříme, k jak velkému vývoji stylu tvorby u Jakuba došlo za dobu tří let. Jestliže se v 1. ročníku jednalo o humorné veršovány, nyní v jeho tvorbě nacházíme lyrické verše reflexivní, až intimní poesie.

Jak jsem potkal středoškolského učitele

Jednou večer v zimě
má milá stála při mně.
Bylo přesně 12. prosince,
když jsme oba uviděli cizince.
Já oslovil ho: Dobrý den.
A on říkal: Pojd'te sem,
vidím, že máte pěkný oblek.
Já se jeho řeči zalek.
A on, že jej potřebuje pro svůj salónek.

Přece nemohu vám pomoci?
No, však mohl byste se převléci.
To je nějaký podivín, řekl jsem –
a pak políbil jsem dívku svým rtem.
A ten chlap tu mou pořád okukuje,
možná snad něco potřebuje.
Zeptal jsem se jako pravý gentleman:
Znáte vy, pane, hodně žen?

Ten pán v oblibě mě asi neměl,
že jsem ten výraz ani vidět nechtěl.
Nějak moc si všímal té mojí lásky,
nějak moc se díval na její vlásky.
Tak jsem si řekl: Do očí mu něco povím:
Hej, ty tam! No, ty s tím křovím.
Co? Hele, ho! Jak si dovoluje!
Musím ji bránit, když ji pořád okukuje!

Tohle tak nenechám!
Já s tebou vyběhám!
Mně se nikdo smát nebude!
A najednou řekl jsem:
Vždyť vy jste můj bývalý učitel,
a nejmenoval jste se Daniel?
Co? No, jmenuji se Daniel,
ten, co hlavy studentů rozbíjel.

S tím salónkem dělal jsem si legraci,
chtěl jsem vyzkoušet svou citaci.
Pro pána krále, vždyť já vás víc jak 30 let neviděl
a vy jste za mnou přec přišel.

Z toho plyne ponaučení:
Raději se ptej a měj odvalu,
než se neptat a mít špatnou povahu.
S Danielem jsem se už nikdy neviděl.
To nevadí, protože vím,
protože vím, že je pořád ten legrační učitel.

V dedikaci almanachu je uvedeno, že je věnován památce Střední školy poštovních a logistických služeb, která pod různými názvy více jak šest desítek let připravovala především kvalitní zaměstnance pro podnik Československé spoje, později Česká pošta. K 1. 1. 2012 byla „poštovní“ škola spojena s opavskou obchodní akademií, kvalitní výuka jistě pokračuje dále pod novým názvem; marketingově bychom mohli říci pod novou značkou. U příležitosti 60. výročí založení „poštovní“ školy napsal Jakub tyto verše:

Šedesátiny

Rozhodoval jsem se o škole mnoho dní,
vybral jsem si tu naši – poštovní.
Zjistil jsem, že je plná možností,
rozvíjení a znalostí.

Tato škola nemá žádné chyby,
proto se mi velice líbí.
Studovat jsem začal dopravu,
nečekám tam žádnou otravu.

Začali jsme již před šedesáti lety,
pamatují to i naše tety.
Kulaté výročí se velmi hodí,
proto tam všichni rádi chodí.

Přejeme Ti, školo, všechno nej,
do dalších let se s námi měj!

Pro dějinnou správnost je třeba dodat, že Jakub v průběhu 1. pololetí 1. ročníku přestoupil na „poštovní“ obor.

Kamil Bublík

Hodiny neduhů

Tak už je to tady znova.
Otázky, výpisky, smutek a zloba!
Veliký stesk a skřípání zubů,
v tu chvíli každý, raději drží hubu!

Ba, Bo, Bu, to není lekání,
to je jen propiskou, na seznam klepání.
Malinká dušička v každičkém hřímá,
šk. um. Jakub Lasák už zase dřímá!

Venku padá snížek jak bílé peří,
ve třídě zima jest, táhne od dveří!
Se spořicím účtem nešlo si poradit,
za trest si musíme hodinu nahradit!

Oh, hříšné podmínky, srdce nám puká,
Blažence nervózně už ruka cuká.
Pohled na hodiny každého hřeje,
Blaženka se ale zákeřně směje!

Bílý arch smrti opět jsme viděli,
zrak na něj směřuje a je to v prdeli!

Pošťák

Má milá, rozmilá, čeho se bojíš?
Celá se klepeš, u stolu stojíš.
Na lístcích před tebou: jedenáct otázek,
kéž by byl na každém alespoň obrázek.

Mé srdce postihla neblahá tucha,
cítím, že's pustila silného ducha!
Už je to tady, smíš si teď vybrat,
jedinou možnost máš – vzít si, a vyvrát!

Vyvrát nad otázkou černou jak splín,
s vůní jedovatou jak petro-plyn.
Vidím, že tušení nad věcí nemáš,
poštovní pravidla v hlavince hledáš!

Hle, jak jsi nad věcí s otázkou planou,
kéž by jsi, děvenko, zůstala mladou.
Stárneš jak cedule na poště rudá,
také pociťuješ, že už je nuda?

Václave, pojd' si vybrat!

Kruci písek, Václave!
Blaženka Tě dusí.
Všichni moc dobře víme,
že se Ti pošťák hnusí!

Andrejka teď před Tebou,
jen po dechu lapá.
Protože si vybrala
otázku, co je pátá.

Ty, máš šestku,
otázku, neskutečně lehkou.
Tak dělej, ať Tě Blaženka
neodmění pětkou!

Zpocené své prdele,
ve třídě všichni mají.
Jaká padla otázka?
se dokolečka ptají.

Zbývá jen pár lístečků,
teď budou ti nejslabší.
Bohužel, pak zkoušení
jejich je nejkratší.

Ty už hezky na řiti
se známkou můžeš sedět.
Já Ti mohu slíbiti,
zítra, nebudeš nic vědět!

Tohle je mé přání,
můj milý spolužáku.
Mám ale čisté zdání,
že to máš stejně na háku!

Ty pošťáckej ptáku!

A handwritten signature in cursive script, likely 'Kamil', is written on a white envelope. The signature is written in dark ink and is slanted upwards to the right. The envelope is tilted and has a faint, illegible stamp or mark in the upper right corner.

Na Kamilových verších lze dokázat, že studentská satira a recese mají stále ve školství své místo. Tak, jak tomu bylo ve středověku, je tomu i dnes. Dlužno podotknout, že je to jistě dobře, neboť humor je kořením života.

Kateřina Morová: Dvě ukázky z tvorby

Osamocená

V tichosti sedím a čekám.
Na co, to nemám ponětí.
Slza stéká, vzlykám,
teď chováme se jako děti.

Najdi odpověď třeba ve hvězdách,
projdi klidně celý svět.
Projdi se třeba ve svých snách,
ale vrať se mi co nejdřív zpět.

Pohled' na měsíc a pak do mých očí.
Neboj se říct tři obyčejná slova.
Z toho ticha se mi snad srdce rozskočí
a já ta slova řeknu znova.

Jen řekni: Jsem s tebou! a zachráníš mou duši,
nic víc na svou samotu nepotřebuji.
Jen tvou náruč a útěchu pro mé uši,
tvou lásku a oporu, za kterou ti děkuji.

Následující pohádku napsala Katka své sestře Kristýně. Je krásné sledovat, jak i v dnešní době, době videorekordérů, počítačů a dalších vymožeností elektrotechniky vznikají texty psané na papír, texty, které mají pohladit dětské srdce. Zvláštní hodnotu mají takovéto texty tehdy, když jsou psány z lásky, v našem případě z lásky sesterské.

Kouzlo Vánoc

Když jsem byla malá, moje babička si večer sedávala ke mně na postel a vyprávěla mi pohádky podle toho, jak bylo roční období. Na jaře velikonoční, v létě pohádky plné barev, na podzim zase o začarovaných školách a v zimě vánoční. Ty jsem měla nejraději.

Obzvlášť tu o osamělé holčičce, která uvidí – neuvidí skutečného Ježíška, protože u nás nenosí dárečky Santa Claus nebo Děda Mráz. A tohle je její příběh.

V noci před Vánoce se malá holčička probudila. Měla jméno Kristýnka. V tu tmavou noc jí slzičky stékaly po růžových tvářích. Plakala do postele a sepjala ruce k modlitbě. Modlila se tiše – se vzlyky. Prosila Ježíška a Pána Boha o dárek. O jediný dárek, po kterém toužila už tak dlouho, ale až teď našla odvahu o něj prosit, protože si byla jistá, že byla celý rok velice hodná.

Přála si jednu věc. Svou rodinu. Svou maminku a tatínka, možná i sourozence.

Víte, Kristýnka vyrůstala v dětském domově a jedině, po čem toužila, byla mateřská láska.

Po dlouhé chvíli si opět lehla do postele a usnula. Když ráno otevřela oči, věděla, co je za den. Těšila se, až uvidí svou maminku, ale den se jí vlekl. Až konečně všechny děti i s vychovatelkami usedly k velkému stolu připravenému ke štědrovečerní večeři. Kristýnka věděla, že se za chvíli půjde ke stromečku.

Nepozorovaně se vzdálila od stolu a otevřela veliké dveře do vedlejší místnosti, kde stál stromeček. Sedla si na zem a čekala, až přijde Ježíšek.

Najednou se okno trochu otevřelo a vyšlo z něj třpytivé světlo, které začalo stromeček ozařovat, a pod něj se pomalinku začaly snášet dárečky.

Kristýnka běžela k oknu a tiše volala: „Ježíšku! Ježíšku!“

V tu chvíli se ke Kristýnce snesl malý obláček. Byl bílý jako čerstvě napadaný sníh, plný stříbrných hvězdiček.

„Vím, co sis přála, Kristýnko,“ promluvil hlas z obláčku. „A také ti to splním. Budeš mít maminku, která tě bude milovat, ale ty mi musíš

slíbit, že nikomu nikdy nepovíš o našem setkání. Souhlasíš, maličká?“

„Ano. Slibuji. A kdy budu mít maminku?“ zeptala se.

„Brzy, Kristýnko. Brzy.“ A pak zmizel obláček i hlas i to kouzelné světlo.

Zazvonil zvoneček a do pokoje se nahrnuly všechny děti.

„Kristýnko, máš tady dáreček,“ zavolala na ni jedna z vychovatelek.

Otevřela ho. Byla v něm panenka a líbezně se na ni usmívala. Kristýnka vzhledla k oknu a usmála se.

Za několik týdnů si pro Kristýnku opravdu přišla maminka. Byla hezká a milá. Kristýnka ji milovala, nikdy nikomu o setkání s Ježíškem nepověděla, ale ve stáří svůj příběh povídala vnoučatům jako pohádku.

Pro mou sestřičku Kristýnku. Jen pro tebe, zlatíčko.

sestra Katka

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Katka' followed by a flourish.

Veronika Hoangová

Veronika věnovala almanachu dvě básně, jedna využívající rýmu, druhá napsaná volným veršem.

Rozdíl je nejen ve formě, ale také v tematice obou básní. Jakoby rým nabízel prostor ke komice a verš volný zase prostor k reflexi i vážných životních témat.

Škola

Pondělím vždy začínáme,
tak si všichni volno dáme.
K lajdačení ku pomoci
omluvenky o nemoci.

Angličtina v době ranní
vhodná doba k dospívání.
Dostaneme sankci, páni,
že nemáme polštář k spaní.

U hlavních dveří řada dlouhá,
situace povědomá.
Celé je to pravda pouhá,
že čipy zapomněli jsme si doma.

Nemáme čas k postávání,
přejdem z chůze do běhání.
Máme stihnout mnoho prací,
shrnout spoustu informací.

Ze školy se trmácíme
plní nových dojmů.
Doma se zas pochlubíme,
že máme pětku z pojmů.

Zatím bezejmenná...

Moc převzala černá paní,
hvězdný třpyt skryt ve své dlani.
Šat rozprostřený do krajiny
vrhá všude noční stíny.

Místnost zdobí lampy září,
přec smutek trvá na mé tváři,
slzy řinoucí se z očí
moji bolest přetlumočí.

Říčka slané vody, žal
z dvou studen proudí dál a dál.
Potok rudý, nože břit,
jak jinak svůj žal vyjádřit

V světle je zrod, a v tmě to končí,
plamen svíce a stovky loučí,
jež štěstí přejí a lásky pout.
Já zanechám je pohasnout.

Tma, ta krmí ten můj žal
a s ním ten pocit narůstal,
proč se dalo žít už není,
vše skončilo v zapomnění.

Radost, ta v životě se mění,
a když vytrhneš se z snění,
z hrdla vydáš srdce rvoucí sten,
když zjistíš, žes byl ošálen.

Krutý mráz na zemské pláni,
teď vládne spolu s černou paní,
dva bohové v alianci
intrikují v božském tanci.

Zří to jen ten, kdo má vrásky,
ten, kdo poznal bolest lásky,
vráska srdce, duše těla,
aby mi vše připomněla.

Vše ve dví je rozděleno:
duše, smysly, moje jméno.
Ta část, kde jsem šťastná, svěží
v minulosti oddělená leží.

Veronika Hongová

Karolína Olšová: Dvě povídky

Karolína, studentka 1. ročníku, pochází z Těšínska. S tematikou česko-polských vztahů se můžeme setkat v její první povídce.

Cesta vlakem

Je nedělní odpoledne, hodiny ukazují za pět minut pět. Mamka mě přivezla z Jablunkova na nádraží. Zamávám jí a jdu pro lístek. Nesympatickou paní za okýnkem poprosím o studentskou jízdenku do stanice Opava-východ přes Havířov za pro mě přehnaných 67 korun. Jako naschvál mi dá lístek přes Karvinou. Pomyslím si, že není normální, ale místo hádky jen polknu a jdu halou ven, k prvnímu nástupišti, ke čtvrté koleji. Asi šest metrů v dálce zahlédnu bývalou spolužačku ze základky, tak se raději otočím a dělám, že ji neznám.

Vždycky mi připadá, že mě mamka veze na nádraží pozdě a stejně ještě vždycky musím na peronu čekat... Úřední hlas už v rozhlase oznamuje, že ze směru Čadca přijede osobní vlak, který pojedou směrem Bohumín. Z nudy, legrace, ale i ze zvyku opakuji jako paní v rozhlase, ve kterých zastávkách souprava zastavuje. Směju se tomu a je mi docela jedno, že mě z lavičky pozoruje nějaká postarší nechápavá žena. Vůz

přijede, já nastoupím. Jede docela málo lidí, posadím se na pravou stranu k okénku. Do vagonu vleze banda kluků, mých vrstevníků z jablunkovské polské základky, které znám jen od vidění, což mi stačí. Řeknu si, že naštěstí vystoupí v Třinci, aby nasedli na expres, jedoucí na Prahu, takže bude klid. Vlak se rozjede a já opouštím Návsi-Nawsie.

Chvíli poslouchám jejich konverzaci vedenou tzv. „po našimu“, česko-polskou směskou s příchutí němčiny. Pomyslím si, že stejně umím polsky líp než oni dohromady a dám si pro jistotu do uší sluchátka. Znuděně přepínám písničky. Nedoposlouchám ani jednu do úplného konce. Ve vlaku je horko. Ve stanici Hrádek-Gródek nastoupí jen pár lidí. O chvíli později zastavujeme v Bystřici. Znechuceně se dívám na ceduli, kde je v závorce uvedený polský název Bystrzyca a převracím oči. No co, už jsem se tu narodila. To nezměním... Přemýšlím, co budu dělat večer, až dojedu na intr. Najednou už stojíme ve Vendryni-Wedryni. Pousměju se. Jedině tady mi totiž nevadí polský název pod českým. Protože odtud je moje oblíbená zpěvačka Ewa Farna. Jedeme dál. Přepínám v seznamu písniček. Nebaví mě to. Po chvíli přichází nutkání zavřít všechna okna, všechny dveře, zacpat si ústa, nos, uši, oči. No jo, přijeli jsme do Třince. Tam už naštěstí není dvojjazyčný nápis. Za to je tu barevný dým. Hodně

dýmu. Jak říkají bratři Poláci – do vyboru dla koloru. Černý, bílý, modrý, oranžový, schází snad jen zelená. Je krásné jet kolem Třineckých železáren, ale vždy se zavřeným oknem. Pro jistotu. A stojí se. Banda polských kluků od nás vystoupí a nasedne na expres. Vlak čeká, netuším na co. Přistoupí hodně vysokoškoláků, jedoucích na intry nebo studentské koleje. Hodně z nich už znám od vidění. Nějak se mi zavřou oči.

Vlak se z ničeho nic rozjede a já sebou cuknu. Zmateně zkontroluju, jestli mám pořád jízdenku a studentský průkaz v ruce. Přijde průvodčí. Sundám si radši sluchátka z uší, abych neprovokovala. Když přijde ke mně, předložím mu lístek. Jako vždy ho cvakne, aniž by na něm něco četl nebo se podíval na fotku. Síla zvyku se tomu říká. Cesta celkem ubíhá. Stavíme v Třinci-Konské. To už si říkám, že mi zbývají jen dvě zastávky a budu v klimatizovaném City Elefantu. Zamyslím se, kdy si dám svačinu, a už jsme v Ropici zastávce – Ropica przystanek. Tady mě opět fascinuje cedule navíc... Chtěla bych mít ty prachy, kolik stály cizojazyčné nápisy. Pak si uvědomuju, co všechno si dnes musím přečíst ve vlaku na zítřejší písemky. Následuje přestupování v Českém Těšíně. Poberu věci a jdu už ke dveřím. Vlak skřípavě zabrzdí. Na třetím nástupišti, páté koleji už stojí můj milovaný City Elefant. Jdu si sednout jako vždy nahoru. Než se

vlak linky S1 ve směru Opava-východ rozjede, zjistím, že v osobáku bylo celkem teplo. Vytahuju z batohu mikinu, Těšín mizí. Pak si uvědomím, že mám vlastně lístek přes Karvinou, ale průvodčí si toho stejně nevšiml, tak co. Zastavujeme v Chotěbuzi.

Už bych mohla vytáhnout nějaký ten sešit. Vůbec se mi nechce. Po hlase poznám jednu holku z Jablunkova, která taky jezdí do Opavy ve stejnou dobu o nedělích, ale protože se někdy ani nepozdravíme, tak se k ní moc nehlásím. Nechápatě kroutím hlavou, když slyším, jaké řeči má na Ewu Farnou a přitom je sama Polka. Ve stanici Albrechtice u Českého Těšína přestanu poslouchat její rozhovor s nějakým klukem a vytáhnou si ekonomii. Otevřu ji na posledním učivu. Dojedeme do Horní Suché a začne pršet. Kapky krutě tlučou o sklo City Elefantu. Stavíme v Havířově-Suché a já si uvědomím, že sedím očima pořád na jedné větě. Začtu se, vyruší mě hlášení, že už jsme v Havířově. Zanadávám v duchu, proč musí hlásit každou stanicí... Pak si řeknu, že je to zas ale fajn pro ty, kteří během cesty usnou... Ale já se potřebuju učit! Přes víkend jsem se na učení ani nepodívala. Šenov.

Do vlaku nastoupí nějaká paní se dvěma malými asi pětiletými dvojčaty. Posadí se na vedlejší sedadla. Převrátím očima. Takové týpky

přesně znám... Začne to řvát a skákat na sedadlech. Do pěti minut udělají z vagónu kůlničku na dříví. Hmm, přesně podle očekávání. Dojedeme do Ostravy-Bartovic, mám jich už plné zuby. Nedá se to vydržet. Mám chuť té paní říct, ať si je buď vychová a teprve pak s nimi cestuje vlakem, nebo ať za mě napíše zítřejší písemku z ekonomie. Ale v tom vzteku ani nevnímám, že místo učení vymýšlím, co bych jí řekla. To už zastavujeme v Ostravě-Kunčicích. Pomyslím si, jaká by to byla úleva, kdyby vystoupili třeba už ve Svinově. Doufám, že ti nevychovanici nejedou až do Opavy. Začnu si tam tu ekonomii říkat nahlas. Mamince těch malých ďáblů snad došlo, že je ve voze někdo, kdo se chce asi tedy učit, tak je mírně plácne a řekne, že by se už měly uklidnit. Tím mě ještě více rozčílí. Už jsme v Ostravě-Vítkovicích, nemám přečtenou ani jednu kapitolu! A ona je jen tak poplácá a mírně jim sdělí, že by mohly být potichu? No to je moc!

Kdo nezažil, nepochopí, jakým spasením je, když ve Svinově ůrvanci vystoupí. Tady vždycky vlak stojí déle. Pustím se do svačiny. Takové nervy na večer... Ani nevím, jak se to stalo, vidím dvojčata zase před sebou, ale ve škole. Stojí nade mnou a říkají mi, že bych se měla více koncentrovat na učení a poplácávají mě po ramenou. Obraz se zamlží, slyším hlášení „Ostrava-Třebovice“ a stojí u mě průvodčí. Chytnu

se za hlavu, jaký to je trapas, že spím. Předložím jízdenku. Takový pitomý sen! Konečně se začtu do ekonomie a pak už ani nevnímám, že venku přestalo pršet. Opakuju si kapitolu za kapitolou a vlak mívá Děhylov, Jilešovice, Háj ve Slezsku, Lhotu u Opavy, Mokré Lazce, Štítinu... Mám pocit, že už tu ekonomii umím. Jedeme Komárovem kolem Tevy. Blížíme se k Opavě. Pousměju se. Po víkendu už konečně na intru... Hlavně, že jsem tu cestu zase přežila.

Ilustrace Sandra Košťálková

Internát

Zhruba od sedmé třídy jsem byla připravená na to, že v patnácti letech opustím rodný dům a budu ho navštěvovat jen o víkendech. Zdálo se mi to docela přirozené, protože má sestra také čtyři roky jezdila každou neděli na internát. Většině mých vrstevníků to však normální nepřipadá. Nedokážou si ani představit, že by byli během školního roku mimo domov. A já jsem se na to vysloveně těšila. Ráda vzpomínám na různá sestřina vypravování z dob jejího pobývání na intru. Byly to vždy takové příhody, které doma v pokojíčku opravdu nezažijete. A protože i já jsem si vybrala ke studiu obor, který nemohu studovat nikde blíž svému bydlišti, brala jsem bydlení na internátě za zcela automatické.

Neměla jsem takové ty klasické strachy, jaké mívají absolventi základní školy před nástupem na střední. Neřešila jsem coby kdyby. Vysnila jsem si bezkonfliktní spolubydlící a vyplatilo se to. Dost lidí si také může myslet, že na internát odjíždí děti, které to už doma nemůžou vydržet a s rodiči si třeba nerozumí. Ale opak může být pravdou. Právě proto, že mám s rodiči tak dobrý vztah a navzájem si věříme, mě pustili do většího města s tím, že dobře vědí, že se

o sebe dokážu postarat a vše si zařídit sama. Uznávám, je to tak trochu hození do hluboké vody. Ale kdy víc se to může hodit než na střední škole? Kdy víc se mohou hodit zkušenosti s komunikací? Konkrétně mí rodiče odhadli, že to budu bez nich zvládat, a to nejen díky své vyřídilce. Je to prima pocit, být v patnácti letech svým vlastním pánem.

Ačkoli někdo může být nejprve vyklepaný, posléze zjistí, jaké výhody to má a zvykne si. Říká se, že na intrech je to jak na vojně. Řádně uklizené pokoje, pravidelná strava, kontrola studijních výsledků a omezené vycházky. Nic z toho však není tak kruté, jak si ostatní mohou myslet. Anebo na některých zdánlivě otřesných věcech naleznete nesčetná pozitiva. A stejně, vychovatelé postupně polevují a nároky, které se kladou na prváky v září, někdy vymizí třeba už v prosinci. To pak člověk zjistí, že buď nemusí na pokoji uklízet vůbec, nebo má uklizeno nepřetržitě, což ho těší. Jiný zas nadává na to, že musí být na večeri na intru už v šest, ale pak si uvědomí, že pravidelná strava je pro teenagera to nejzdravější, co může být. Prospěch je důležitý, ale kdo není až tak studijním typem, také to může odfláknout. Ovšem dobrý prospěch znamená prodloužené vycházky...

Na čemkoli se dá vidět světlá stránka. Nakonec zjistíte, že pravidla slouží stejně k tomu,

aby se občas porušila. A tak si člověk poměrně rychle zvykne na to, že mu nestojí za zády nikdo, kdo by mu říkal, kdy si musí vypnout notebook, zhasnout lampičku, nebo se podívat na příklady z matematiky. Nakládání s volným časem je pak velice individuální záležitostí a tady se potvrzuje pravdivost známého rčení: „Jaký si to uděláš, takový to máš.“ Kdo chce mít klid, vyžene všechny z pokoje, nebo se jde projít pryč. Kdo naopak zatouží po kolektivu, může neomezeně rozprávět se spolubydlíci nebo jinými ubytovanými na domově mládeže ve společenské místnosti nebo s nimi vyrazit ven. Jiná věc však je přepnout na tzv. „režim – už nejsi na intru“.

Ještě cestou vlakem domů je všechno v pohodě. Pak je to ale tak, že mnohdy člověk neovládne následující spád událostí. Stačí, aby Vás něco naštvalo cestou domů, přičemž otevřete značně podrážděně dveře domu a konflikt je na talíři. Vlastní domov se členy rodiny a internát jsou dva velice odlišné světy. V momentě, kdy se je snažíte propojit, například již zmiňovaným příjezdem domů, se bohužel často stává, že při zmínění faktu, že je ve městě Vašeho studia pěkněji a tepleji než tady, otrávíte rodinné příslušníky natolik, že se s Vámi po zbytek víkendu nemusí už vůbec bavit. Budou Vás brát za vystěhovalce, který přijíždí pravidelně každý pátek parazitovat na rodinném rozpočtu, pracím

prášku a obsahu lednice. To vše je ale opět a pouze ve Vašich rukou. Je pravda, že marně se někdy snažím odpustit si poznámku, že my na intru/ve škole tohle a tohle děláme tak a tak. Ale toto je pro člověka další velice důležitá věc. Uvědomit si, adaptovat se a umět přepnout na jiný režim. V prváku má s tím problém každý, ale později se jeden naučí vyrovnávat se s tím, že je cestovatel. Myslím, že po této stránce je bydlení na intru nejnáročnější na udržování nejen rodinných vztahů v místě trvalého bydliště.

Ačkoli mám téměř pokaždé, když přijíždím domů, plno připomínek a třeba mi zkazí náladu hloupé setkání s někým z bývalé třídy po cestě od vlaku, kdo mě nepozdraví, vím, že doma je doma. Člověk může mít tisíce výtek a řečí typu „Já to tady nenávidím.“ Ale v hloubi srdce si vždy uvědomí, že to tak není. Místo, kde člověk vyrůstal do patnácti let, je takové místo, kam se vždy rád vrací, i když si momentálně může říkat, jaké je to tam strašné. Ale ruku na srdce – na intru zas vychvalujeme své rodné město a poukazujeme jen na jeho plusy. A to je ono. Každý intrák je tak trochu rozpolcená osobnost. Zní to šíleně, ale uznejte, že být po patnácti letech bydlení v jednom městě jen dva dny v týdnu ze sedmi, je opravdu záprah na psychiku. Přinejmenším máte dva zubní kartáčky. Na urovnávání vztahů s rodiči nebo sourozenci

máte jen děsivě krátké dva dny. Jinak řečeno, pouhých čtyřicet osm hodin, ze kterých ještě šestnáct prospíte, takže Vám zbude třicet šest. Během takto rekordně krátké doby vylíčit svým blízkým, co se dělo přes týden, je naprosto nestíhatelné, máte-li se ještě v plánu navíc nějakou dobu učit do školy a třeba i zajít ven s kamarády.

Intr bere a dává. Tím bere, mám na mysli, že možná zkracuje teenagerům společný čas s rodiči a sourozenci. Ale naštěstí více dává. A tím dává, se chápe přísun nesčetných zkušeností a poučení do života pro příští léta. Bydlení na internátě je nevyčerpatelnou studnicí zážitků, nepředvídatelných možností, jak trávit odpoledne, ale i čas se spolubydlícími, kdy zbytek intru už spí. Studenti na internátě jsou tak trochu sirotky. Tedy minimálně sirotky na pět dní v týdnu, kdy si musí poradit se vším sami a nemohou se rodičům doslova vyplakat na rameni. Často si říkám, že bych někdy ani na ty víkendy nejezdila domů. Ale nakonec si člověk vždycky řekne: „Ještě, že jsou ty víkendy.“

Karolína Olšová

Natálie Gregorová

Můj den v knize Romeo a Julie

Večer jsem naskládala všechny věci do velkých vestavěných skříní, které jsou typické pro staré, ne moc luxusní hotely v centru severoitalského města Verony. Jako poslední jsem vytáhla kartáčky na zuby a vzala si prášek na spaní. Jediné, na co jsem se podívala, byly rudé vlnající závěsy v oknech a světla pouličních lamp.

Ráno mě probudila strašná bolest hlavy a množství hlasů, které zněly na míle daleko. Po několika minutách se mi podařilo vstát. Ocitla jsem se uprostřed velkého sálu plného podivně oblečených lidí. Nevěděla jsem, co to je za místo, proč mám na sobě také takové šaty, a hlavou se mi honily tisíce dalších otázek. Hlasitá hudba obklopovala celý sál a všichni se náramně bavili.

„Prosím vás. Halóóó, paní!“ zavolala jsem. Snažila jsem se upoutat pozornost alespoň jedné osoby v sále, ale jakoby byli všichni hluchí. „Mohla bych se prosím zeptat, kde to jsem?“ otázala jsem se starého usměvavého pána, stoje v koutě sálu vypadal, že má celé dění pod kontrolou. Byl to asi desátý člověk, kterého jsem oslovila, ale ani ten mě neslyšel. Připadala jsem si, jako bych byla

úplně sama mezi tolika lidmi. Najednou jsem spatřila malé bílé dveře, skryté za schodištěm, které mě přímo vybízely, abych do nich vešla. Pomalu jsem je otevřela a uviděla jsem poměrně mladou dívku, stojící na balkóně, a chlapce, který podle vzhledu také sotva dospěl plnoletosti. Ale tohle místo jsem poznala. V mladé dívce jsem spatřila Julii, která velmi potichu mluví... Že by byl tento mladík Romeo?

Protože mně už začalo docházet, že jsem se ocitla někde uprostřed šestnáctého století, a že jsem pro zdejší lidi opravdu neviditelná, rozhodla jsem se přistoupit blíž k té zamilovaně vypadající dvojici.

„Ó, Romeo, Romeo! Proč jsi Romeo?!“ pravila mladičká Julie, která byla ve skutečnosti ještě krásnější, než jak bylo popsáno v knize. Přišlo mi nemožné, že zrovna já jsem se ocitla tady, ale už jenom ten úžasný pocit, že můžu vidět na živo jeden z nejromantičtějších příběhů všech dob, mi nedovolil nic jiného, než zatajit dech a tiše poslouchat. Po chvíli jsem se vytrhla z milostného sladáčku, protože mě napadla otázka, ze které mi prudce přeběhla husí kůže po zádech. Jak všichni dobře ví, nakonci příběhu musí oba tragicky zemřít. Ale při pohledu na ty dva jsem měla strašnou chuť tomuto zlému osudu zabránit. Ale jak, když mě nevidí?

Celou noc jsem se procházela po ulicích Verony a snažila se přijít na způsob, který by zachránil život dvěma nevinným mladým lidem. Na hodinách odbíjelo poledne a já stále chodila sem a tam. Žaludek už mi svíral nepříjemný pocit hladu a nohy ze samého chození taky pěkně bolely. Posadila jsem se na lavičku uprostřed parku a do očí se mi draly slzy.

„Je to osud?“ zařvala jsem unaveným, chraplavým hlasem. „Pomůže mi tu někdo?“ volala jsem a toužila po tom, aby mě někdo vyslyšel.

„Nejsi jediná,“ ozval se blízko mě starší hlas. Podívala jsem se vedle sebe a leknutím jsem poskočila. Spatřila jsem toho starého pána ze včerejší noci.

„Vy mě vidíte? Jak to, že nejsem jediná? Co tady vůbec dělám?“ spustila jsem na něho velké množství otázek.

„Pomalů, děvče, pomalů.“ Odpověděl mi a potáhl si z dýmky, než začal s vysvětlováním.

„Ocitla ses v příběhu, který zná každý. Pokud vím, přijela jsi do Verony, abys uviděla balkón Julie a přiblížila si tento příběh. Nemám pravdu?“ řekl přesvědčivě, jako by mě znal už roky. „Každý den tu chodí stovky takových jako ty. Uzavřené, ustarané, smutné dívky, kterým tento

příběh otevírá oči,“ pronesl klidným tónem a zadíval se na obzor, na moře a pomalu přivřel oči.

„Ale co mám dělat?“ ustaraně jsem se zeptala.

„Ale, moje milá, na to už musíš přijít ty sama,“ šibalsky se usmál a rázem byl pryč.

„Haló, kde jste? To mě tu tak necháte!“ křičela jsem a ještě více jsem panikařila. „Tak poslouchejte, já nevím, proč tu jsem, ani jak jsem se sem dostala, a ani to, co tu mám dělat, ale jediné, co vím, je, že teď musím pomoci té zamilované dvojici, a to i přesto, že bych změnila celý příběh!“ Řvala jsem do prázdna, ale jediná odpověď, kterou jsem slyšela, byla má ozvěna daleko v krajině.

Rozběhla jsem se zpátky do míst, kde včera probíhala slavnost, a snažila jsem se najít Julii, která zatím vůbec netuší, jaký osud ji čeká. Avšak místo toho jsem spatřila Romea, sedícího v křesle. Vypadal ustaraně. Venku se začalo pomalu stmívat, ale situace zůstávala stále stejná a já jsem začínala být ještě více nervózní. Najednou se tichem rozhostil zvuk rychlých kroků. Napětí vzrůstalo. Romeo vstal ze židle a pozdravil svého sluhu Baltazara. „Julie je mrtvá,“ pravil sluha, „už jí není pomoci.“ Řekl rozechvělým hlasem.

V Romeově očích byla vidět prudká bolest, která zasáhla jako blesk celé tělo. Běžela jsem k Romeovi. „Takhle to nenechám!“ řekla jsem nahlas. „Běž za ní! Ona není mrtvá, žije! Čeká na tebe.“ Snažila jsem se jím zatřást. Nevěnoval mi ani pohled. Najednou se rychle nadechl, otočil se a utíkal pryč z otevřených dveří. Běžela jsem za ním. Venku už byla tma. Slyšela jsem jenom jeho rychlý běh. Utíkám po úzkých italských uličkách, sotva popadám dech. Najednou ticho. Neslyším žádné kroky. Kolem mě několik tmavých cest, které v tuto hodinu sotva spatří člověka. Najednou rána. „Uхни, ty pacholku, mám tě přejet!“ zařval nepřijemný hlas, který později klidnil své zápřeží koní. Určitě tam byl Romeo. Nabrala jsem dech a rozběhla se do tmy za hlasem. Běžím a stále nic. Jen větve pode mnou křupou. V tom jsem spatřila hrobku Julie. Srdce mi začalo silně bít. Pomalu jsem otevřela dveře a vešla dovnitř. Bez povšimnutí.

„Ona není mrtvá,“ opakovala jsem stále dokola. Slzy se mi draly do očí, když jsem viděla Romea, jak pije prudký jed. Nemohla jsem nic dělat. Už i Julie z nešťastné lásky, zabila se. Viděla jsem jen dvě těla, bez známek života, spojena věčnou láskou.

„Zlatíčko, jsi v pořádku?“ zaslechla jsem ustaraný hlas své matky a pomalu jsem otevřela oči.

„V pohodě, asi jsem příliš tvrdě usnula,“ odvětila jsem ospalým hlasem.

„Chtěla ses přece podívat po památkách, tak už vstávej,“ zasyčela po mně, jako bych byla malé dítě.

Teď stojím opět pod balkónem Romea a Julie a v hlavě se mi odehrává jejich příběh. Pořád dokola. Byl to sen, nebo jsem tam opravdu byla? Když jsem byla malá, toužila jsem být jako Julie. Zažít pravou lásku, pro kterou člověk dokáže udělat cokoli. Bohužel dnešní svět je jiný a muž, kterého jsem v tom „snu“ potkala, měl pravdu. Tenhle příběh mi dokázal otevřít oči a ukázat mi, co umí láska, protože i dva zneprátelené rody si nakonec podaly ruce. Právě kolem mě prochází davy lidí, toužící vidět dámu převlečenou za Julii, která stojí na balkóně a dodává městu pravou atmosféru. Ale řeknu vám pravdu. Není vůbec tak krásná jako moje Julie.

Madeira Aguiar

Ondřej Čech

Ondřejova práce vznikla jako vypravování v rámci přípravy ke státní maturitní zkoušce. Úkolem žáků – podle zadání CERMATu – bylo napsat vypravování končící větou: Facka ho ještě pálila na tváři, ale nemohl se ubránit úsměvu. S jakou invencí se Ondřej úkolu zhostil, posuďte sami...

Nekompromisní a nejpřísnější

A je to tady. Čas poslední maturitní zkoušky nadešel a student Ondra vchází do učebny číslo pět, aby složil závěrečnou zkoušku z češtiny. Již při příchodu do učebny mu žaludek poskakuje ze strany na stranu. Stěny se zužují a Ondra ví, že je to tady. Zkouška, na kterou se pilně celé čtyři roky připravoval, právě započala a není cesty zpět. Začínají se mu potit dlaně. „Tak Vás tady vítám, prosím, posaďte se,“ ozvalo se to znenadání a Ondra se rozhlížel, odkud to přišlo. V ten moment se však jeho oči střetly s nejkrutějším a nejpřísnějším učitelem, panem Juchelkou. Nezmohl se na nic jiného, než ze sebe vykottat: „A-ano, pane učiteli.“ Po usednutí za školní lavici se ho zmocnilo zoufalství.

Představoval si sám sebe, po úspěšném zakončení maturitní zkoušky. Celá střední škola

byla jen jedna velká noční můra, kterou nechal za sebou. V jeho hlavě je obrázek sebe sama, jak sedí u vody a nic ho netrápí. „Tak, Ondřeji, pojdte.“ Najednou se musel znova vrátit do učebny číslo pět a čelit realitě, která proti němu stojí! „Tak jdu na to,“ řekl si sám pro sebe. Posadil se naproti nekompromisnímu učiteli, odhodlaný splnit tuto zkoušku začal přesně a správně odpovídat na všechny učitelovy otázky. Po několika minutách přišel čas na jednu z knížek povinné četby.

Učitel Juchelka se dívá na Ondřeje, dále do seznamu povinné četby a znovu na Ondřeje. „Ondřeji, co takhle mně říct něco o...“ Nastala chvíle ticha, během které se Ondrovi svíral žaludek a pot z jeho dlaní právě začal téct takovou rychlostí, že by během chvíle prosákla i ta nejlepší dětská plena. „Nebo ne! Rád bych slyšel něco o Evženu Oněginovi.“ Tato zpráva se Ondrovi zavrtala hluboko do podvědomí, a to z velice jednoduchého důvodu. „To není možné, jediná kniha, kterou jsem nepřečetl, a zrovna tuto mně vybere!“ řekl si Ondra potichu. „Chcete nám snad něco sdělit?“ táže se se škodolibým úsměvem učitel. „Ne, vše v pořádku, tuto knihu jsem četl nesčetněkrát,“ odvětil Ondra. V jeho hlavě se v ten moment rozjely všechny válce na plný výkon a uvažoval, co jen to o té knize na internetu četl?! Přemýšlel asi třicet sekund, které se mu v tom tichu zdály jako délka celého věku. Nepřál si nic

jiného, než aby asi konečně vzpomněl, nebo aby to příšerné ticho někdo konečně přerušil.

„Máte v plánu začít mluvit ještě dnes?“ zeptal se uštěpačně učitel. Tato otázka byla přesně tím, co Ondra potřeboval, aby se dostal ze sevření nervozity a najednou se mu vše zdálo tak snadné, vždyť to přece věděl celou dobu! Zhluboka se nadechl a začal líčit vše, co se mu právě promítalo v hlavě. Po skončení jeho výkladu na něj celá komise pochvalně hleděla. Celá? To se Ondřej hluboce mýlil, protože obličej pana učitele Juchelky se křivil nevěřícími a odporem! Po chvíli ticha ze sebe pan učitel vydal zvuk, který se podobal spíše chrochtání, ale přesto mu všichni zcela rozuměli. „Takže to mně chcete opravdu namluvit, že jste tuto knihu četl?“ vyhrkl učitel ze sebe. Ondřej sváděl vnitřní boj mezi pravdomluvností a lhaním. Dříve, než však tento boj započal, bylo lhaní jasným vítězem. Ondřej nečekal a zalhal: „Ano, pane učiteli, jak jsem řekl. Dokonce nesčetněkrát!“ Po těchto slovech celá zkouška skončila a Ondřej jen čekal na rozsudek, který však nepřicházel. Čekal pět, deset nakonec dvacet minut, než se dveře konečně otevřely. K jeho zklamání však zjistil, že ze dveří vychází paní učitelka, která jen potřebuje na toaletu. Uběhlo pár okamžiků a najednou se to seběhlo tak náhle a Ondřej byl zavolán k vyslechnutí svého

rozsudku. K jeho údivu zjistil, že dostal chvalitebnou.

S touto dobrou zprávou vzal nohy na ramena a rozběhl se ze školy pryč. Uplynuly dva roky, které Ondřej považoval za obzvlášť výborné, protože je nemusel trávit na střední škole, a potkal učitele Juchelku. Ten neváhal a řekl: „Tak, teď mně konečně řekněte, jak to bylo s tou knihou!“ Uplynula chvíle ticha a Ondřej odpověděl: „Pane učiteli, já tu knihu neviděl ani z letadla!“ Uplynula další chvíle ticha, která však byla velice brzy přerušena. Ondra znenadání dostal baňu a druhou na ňu! Posléze se učitel otočil na podpatku a rychlým krokem odkráčel pryč. Když se pak Ondra téhož večera vrátil domů, facka ho ještě pálila na tváři, ale nemohl se ubránit úsměvu.

Ondřej Běch

Eva Machová

Je starým zvykem studentů 4. ročníků organizovat „poslední zvonění“, těmito akcemi poukazují na blížící se maturitní zkoušku a také se před obdobím intenzivního učení snaží pobavit sebe i ostatní. Eva se například rozhodla upravit jednu z budovatelských básní 50. let a dala jí novou náplň.

Budujeme kariéru

Budujeme kariéru,
jde to pěkně zvesela.
Vyhňeme se bez cavyků
tomu, kdo nic nedělá.

Naše síla, chuť i víra,
každý rukáv vyhrnul,
celé žactvo už se sbírá,
aby světem o kus hnul.

Jako voda uplynuly tyhle 4 roky
a nám zbývají k maturitě jen poslední kroky,
43 měsíců jsme byli poštovní škola
a poslední tři je z nás už jen OA.

Ne vždy to byla sranda
a nebylo to snadné,
ale jak se říká, nemusí pršet,
jen když kapka spadne.

A tak prosím za nás všechny,
zkuste nám chvíli věnovat
neb bychom se s vámi chtěli rozloučit
a poděkovat.

K poslednímu zvonění

1.

V žádném případě si nemyslíme,
že maturita fraška je.
Věřím tomu, že každého z nás na potítku
studený pot polije.

2.

Za 4letou přípravu jsme vděčni hlavně vám,
páni učitelé.
I když jsme vás občas měli
za tyrany a mučitelé.

3.

Naše jména si jistě pamatovat nebudete,
ale doufám, že si na vaše oblíbené
Esko rádi vzpomenete.

4.

Nebyly to 4 roky jen učení a sezení ve škole,
ale taky lyžák, taneční, Lysá
či stužkovák o kofole.

5.

Vzdělání, výchovu a nové přátele...
to vše nám naše malá škola dala.
Pocit úspěchu,
pomoc učitele...
Ale hlavně rodinnou atmosféru,
která tady po celou dobu převládala.

6.

Už jen krátký čas nás dělí od toho,
stát se absolventy...
Vězte, že už teď jsme pyšní na to,
že jsme byli této školy studenty!!!

7.

Takže ještě jednou a upřímně vzkazujeme,

Vážená paní zástupkyně,

drazí učitelé,

milí spolužáci,

DĚKUJEME!!! !!! !!!

**Z tvorby žáků naší partnerské školy
Základní školy a Gymnázia arcibiskupa
Josefa Gawliny v polském Rudniku**

Nikol Swandulla

Recepta miłości

To efemeryczne uczucie
Zapełnia nasz cały mózg
Wypychając z niego
Inne cząsteczki atomu

Odbiegamy od
Normy
Zapominamy
O otaczającym nas
Świecie

Rozpiera nas
Energia
Dla niej
Potrafimy zrobić rzeczy
Które wcześniej wydawały się
Niemożliwe

Nieumyślnie zapominamy
O bliskich
Nie potrafimy zapanować
Nad sobą

Ale gdy nadejdzie jej kres
Czujemy ból
I udrękę
Że straciliśmy
Parę dni, godzin, lat
Które mogliśmy
Przeżyć inaczej

Kiedyś

Kiedyś w życiu
Nadejdzie taki moment
Gdy chcielibyśmy
Cofnąć czas
Naprawić nasze błędy
Płynąć rzeką
Która nie ma zakrętów
Wzniesień
I wpatrywać się w nią
Z nadzieją
Iż znajdzie się
Tę jedną jedyną
Złotą rybkę

Paulina Kuźniar

Pytania zadawane sobie

Dlaczego?

Ile razy zraniła...

Przeszła na wskroś...

Niepotrzebna – miłość.

Nie mam czasu na nic. Na nią.

Na towarzystwo.

Na zabawę.

Na przyjemności.

Na nic.

Niczego już nie potrzebuję.

Może lepiej by było odejść?

Nie...

Nie mam czasu.

Muszę myśleć,

Jakie to życie jest

Justyna Kałuża

Poszukiwanie

Wszędzie jest urok i czar,
Wszędzie jest ukryte piękno.
I we mnie rośnie radość z tego
Co mam.

Płynę w rejs, w morza głębie;
Jestem z pięknem sam na sam,
Na horyzoncie mewy lot
I na molo dziecka śmiech.

Błękit nieba, słońca blask,
Wszystko błyszczy jakby skarb,
Urok rzucił na mnie świat!
To, co wkoło widzę, w sercu mam.

Pragnę życia pragnę śmiechu,
Garści szczęścia, kropli łez...
W tym błękicie wody, nieba
Ciebie pragnę też.

Obsah

Místo úvodu	5
Ráda se vracím.....	6
Z historie vzdělávání poštovních specialistů na Opavsku	7
Historie školy v datech	8
Z tvorby umělecké garantky almanachu Jany Schlossarkové.....	12
Vyznání	12
Domov	13
Rešovské vodopády	14
Z jiného soudku.....	15
Synek.....	15
Zvědava oma	15
Na krchově	15
Haviř	16
První obid po veselu	16
Co bylo spěš?.....	17
Ministr zdravotnictví varuje:.....	17
Ni, něskaj ni!.....	17
Milionař.....	18
Tak to chodi!.....	18
Z tvorby studentek a studentů Obchodní akademie a Střední školy poštovních a logistických služeb	19
Václav Khýr: Hgfg!	20
Zrezlá lampa	20
Hodnoty.....	21
Děkuji ti, pýcho.....	22
Děkuji ti, pýcho, děkuji.....	22
Čáry máry	23
V bouři.....	24
Umění business.....	26

Přítel	28
Bílá dáma.....	29
Národe	31
Démon.....	33
Zmrzl.....	33
Nuda	34
Hgfg.....	35
Jakub Lasák: Šestá desítka	36
Báseň číslo 60	36
Báseň číslo 61	37
Báseň číslo 62	38
Báseň číslo 63	39
Báseň číslo 64	39
Jak jsem potkal středoškolského učitele.....	40
Šedesátiny.....	42
Kamil Bublík	43
Hodiny neduhů	43
Pošťák	44
Václave, pojd' si vybrat!	45
Kateřina Morová: Dvě ukázky z tvorby	47
Osamocená.....	47
Kouzlo Vánoc	48
Veronika Hoangová	51
Škola	51
Zatím bezejmenná.....	52
Karolína Olšová: Dvě povídky	54
Cesta vlakem	54
Internát.....	60
Natálie Gregorová	65
Můj den v knize Romeo a Julie	65
Ondřej Čech	71
Nekompromisní a nejpřísnější	71
Eva Machová	75
Budujeme kariéru.....	75

K poslednímu zvonění.....	76
Z tvorby žáků naší partnerské školy Základní školy a Gymnázia arcibiskupa Josefa Gawliny v polském Rudniku	79
Nikol Swandulla	79
Recepta miłości	79
Kiedyś.....	80
Paulina Kuźniar.....	81
Pytania zadawane sobie	81
Justyna Kałuża	82
Poszukiwanie	82

labužník CATERING

Komplexní cateringové služby

Zajistíme Vám:

svatbu, večírek, oslavu,
smuteční hostinu, raut,
firemní akci, prezentaci,
firemní stravování...

„Cenově dostupné cateringové služby na profesionální úrovni.“

Dle Vašich požadavků Vám SESTAVÍME menu, PŘIPRAVÍME pokrmy a nápoje,
vše PŘIVEZEME na místo konání akce, ZAPŮJČÍME potřebný inventář,
ZAJISTÍME obsluhu a POSTARÁME SE Vám o zábavu.

Nabízíme vlastní prostory
pro pořádání akcí až pro
80 osob v Restauraci
U Tomáše.

Hrnčířská 14, Opava
(vchod přes Retro pub & café bar)

Tel.: 553 653 595 | **Mobil:** 777 761 696

Web: www.labuznik-opava.cz

Dále provozujeme:

INFORMAČNÍ SYSTÉMY PRO DOPRAVU, SPEDICI, LOGISTIKU A AUTOSERVISY

Doprava

- ▶ záznamy o provozu vozidel
- ▶ automatické hlídání prohlídek, výměn, ...
- ▶ náklady a výnosy, mzdy řidičů
- ▶ čerpání a spotřeby PHM
- ▶ vyúčtování pracovní cesty
- ▶ podklady pro ekonomické rozhodování
- ▶ sledování plánovaných a skutečných km, průběh zakázek
- ▶ sledování opotřebením pneumatik, historie

Spedice

- ▶ evidence požadavků na přepravu
- ▶ objednávky na přepravu
- ▶ deník dispečera, rentabilita zakázek
- ▶ dispečerská plachta
- ▶ podpora pro řízení jakosti dle norem ISO
- ▶ evidence trajektů
- ▶ evidence nabídek

Autoservis

- ▶ zakázky
- ▶ sazebník prací
- ▶ historie realizovaných oprav
- ▶ podklady pro řízení

Pokladní prodej

Valutové pokladny

Adresář

Sklad

- ▶ skladové pohyby
- ▶ cisterny pohonných hmot
- ▶ tvorba prodejních cen
- ▶ prodej ze skladu
- ▶ objednávky materiálu, rezervace
- ▶ inventury skladů

Logistický sklad

- ▶ evidence naskladňovacích míst
- ▶ příjem, výdej zboží do / z pozic
- ▶ přesuny zboží mezi pozicemi
- ▶ automatické generování podkladů pro fakturaci

Fakturace

- ▶ fakturace výkonů
- ▶ faktury vydané, dobropisy, zápočet pohledávek
- ▶ faktury přijaté, platební příkazy
- ▶ kniha faktur, pokladny

Komunikace s okolím

- ▶ účetní programy
- ▶ banka
- ▶ databanka přeprav
- ▶ systémy sledování vozidel
- ▶ platební karty
- ▶ čerpací stanice

KSH-Data
... řešení
je na naší straně
www.ksh-data.cz

DOPRAVA
3K

DOPRAVA
2000

DOPRAVA
3K Lite

KSH-Data s.r.o., B. Smetany 432, 563 01 Lanškroun

tel./fax: 465 323 258, 465 322 181, e-mail: info@ksh-data.cz, www.ksh-data.cz